

πάντα, ἐπιδιώκοντα τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ φρονήματος αὐτοῦ, ζητούντα νὰ ἐξευτελίσῃ πᾶν εὐγενὲς αἰσθητὸν αὐτοῦ.

Ἐκ προοιμιῶν λοιπὸν συγχαιρομεν τοὺς δημότας Ἀθηναίων, πεποιθότες ὅτι, ἂν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηναίων κατήνεγκον σφοδρὸν ράπισμα κατὰ τῆς χρυσοκαθαρικῆς τάξεως, πρὸ τῆς κάλπης θὰ τοὺς κατασυντρίψωσιν, διδάσκοντες αὐτοὺς ὅτι διὰ τοῦ χρήματος τῶν δύνανται νὰ τρώγῃσι, νὰ πίνωσι, νὰ ὀργιάζωσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ζητῶσι νὰ διαφθείρωσι δι' αὐτοῦ τὸ φρόνημα τοῦ κοινοῦ συνάμα δὲ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν Ἀθηναίων δῆμους θὰ γίνωσιν ὑπόδειγμα ὅπως προετοιμασθῶσιν καὶ οὕτω κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν πλουτοκρατικῶν οὔτινες ἐκδιωκόμενοι ἐνταῦθεν θὰ καταφύγωσιν ἐκεῖ, ὡς ἤρξαντο ἤδη καταφεύγοντες.

Λυκαθητινός.

Η ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ

Χθὲς ἑορταζομένων τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, ὡς ἂν ἤθελον καὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς ἀκόμη τῆς ἡμέρας νὰ νίψωσι τὰς χεῖρας ἀπὸ πάσης ἀποδομένης αὐτοῖς δωροδοκικῆς ἢ δωροληπτικῆς ιδιότητος ἐν Ἀγαθοπουλικῇ ἀπλότητι, — χθὲς λοιπὸν ἐξετέλεσαν καὶ οἱ Μελάδες τὴν *μεγάλην* διαδήλωσίν των, μόνου αὐτοὶ κύριοι τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῆς πόλεως μετὰ τὰς ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων μεσίδων διαδηλώσεις τῆς προτεραίας, διὰ νὰ δικαιούται ὑστερον ὁ γνήσιος λαὸς τῶν Ἀθηναίων μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων σαρκασμῶν δι' ὧν ἐχαιρέτιζε τὴν διάβασιν τῆς *μεγάλης* πομπῆς νὰ συγκαταλέγῃ καὶ τὸν ἐξῆς: ἀόλοι ἀντάμα, καὶ ὁ κασιδιάρης χῶρις!

Χθὲς λοιπὸν ἀπὸ τὴν μία, ἀπὸ τὰς δύο ἤρχισαν νὰ συναθροίζονται πρὸς τὴν θύραν τοῦ κ. Μελά ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους θ' ἀποτελήτο ἡ διαδήλωσις. Καὶ μολαταῦτα μέχρι τῆς τετάρτης καὶ ἡμισείας οἱ μαζευόμενοι παρέμενον ἐκεῖ ἀκίνητοῦντες, μὴ ὄντες ἔτι ἐν ἀπαρτίᾳ πρὸς *μεγάλην* περιπατητικὴν διαδήλωσιν, μεθ' ὅλην τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποῖαν παρεῖχον παρ' αὐτοὺς καὶ περὶ αὐτοὺς ἀξιοσέβαστοι ὄμιλοι ἀκάκων περιέργων καὶ οὐδετέρων.

Ἐπὶ τέλους ἐλυπήθη ὁ Θεὸς, καὶ ἰδοὺ κρότοι ἀμαξῶν καὶ ἀντίκρουσμα σημαίων τοὺς ἐγκαρδιώνει, μετὰ τὴν μακρὰν ἀγωνιώδη προσδοκίαν των. «Οἱ Πατησιώταις! οἱ Πατησιώταις!» φωνάζουν καὶ προβάλλουν κατὰ σειρὰν ὀκτῶ ἐννέα ἀμάξια μὲ καμμιὰ σαρανταρία: σείουν σημαίας, κτυποῦν νταούλια καὶ ζουρνάδες, ζητοκραυγάζουν ὁ κ. Παναγῆς Κυριακὸς μὲ τὸ ὑψηλὸν του καπέλλον, τὰ ματογυάλια του, καὶ μὲ τὴν πεπονηρευμένην φυσιογνωμίαν του, ἐπιφαίνεται ἐν μέσῳ τῶν ἀναμενόντων, κάμνει τὰς βόλτας του δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀλλὰ δὲν ξεκινοῦν ἀκόμη. Τί διάβολο! Ἀφοῦ ἡ διαδήλωσις ὑπὲρ τοῦ Σούτσου ἦτο τοιαύτη ὁποῖα ἦτο, ποῖα ἔπρεπε νὰ ἦνε διαδήλωσις τοῦ μέλλοντος δημάρχου Μελά, ὅπως τὸν ἐθυμιάτιζαν χθὲς καὶ τὸν ἐζήτωκραύζον; Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ κινήθουν ἢ κινήσει ὠφελεῖ εἰς τὰ μεγάλα ψύχη ἄλλως ἦτο κίνδυνος νὰ μείνουν παγωμένοι.

Μία ἄλλη φωνὴ ἀκούεται: οἱ Πλακιώταις! καὶ νὰ μὴ ὀμᾶς Πλακιωτῶν μὲ τὰς σημαίας των. Μερικαὶ ἀμάξαι καταφθάνουν ἀκόμη, φέρουσι μεσίτας καὶ σαράφιδες: τὸ κονδύλιον τῶν ἀμαξῶν τί ἀδρὰ ποῦ θὰ κοστίζῃ εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Μελά! Μερικοὶ κομφερόμενοι νεανίσκοι ἐπιδεικνύουσιν ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ ὑποψηφίου τὰ μεγάλα των ἀναστήματα! Ἐπὶ τοὺς ἤχους τῆς ζουρνδικῆς ὀργήστρας αἱ σημαῖαι παρατάσσονται πρὸ τῆς οἰκίας ὀφειλομεν νὰ ὁμολογή-

σωμεν ὅτι διακρίνονται ἐπὶ φιλοκάλῳ καὶ πολυτελεῖ διασκευῇ μόνον διὰ τὰς σημαίας των δικαιοῦνται νὰ ὑπερηφανεύωνται, ἂν ὄχι διὰ τὴν σημαίαν των.

Κατ' ἐκείνας τὰς στογμάς ἐτελεῖτο λυσσώδης διανομὴ πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρισταμένους λευκῶν τινῶν χαρτίων μὲ τὸν τίτλον «Ἀπανθίσματα τοῦ Μὴ Χάνεσαι» καὶ τὴν ὑπογραφήν «Φιλόδημος. «Πάρε καὶ σύ!» «ὄριστε, Κύριε!» «Παίρνετε!» Καὶ ἐξηκολούθει τὸ μοίρασμα, δωρεὰν καὶ ὑποχρεωτικῶς προσφερόμενα.

Ἄλλο κονδύλι εἰς τὸν προῦπολογισμὸν τοῦ κ. Μελά! Τί δὲ περιεῖχον τὰ διανερόμενα ἐκεῖνα χαρτῖα οὔτε θέλομεν, οὔτε καταδεχόμεθα, ἀλλ' οὔτε ἐνθυμούμεθα καλὰ καλὰ νὰ εἴπωμεν λέγομεν μόνον ὅτι εἶνε συνέχεια τοῦ πρώτου, εἰς τι μέρους τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, κυκλοφορήσαντος ἀδούς καὶ φαύλου τὴν ἐπίνοιαν παραρτήματος, καὶ παραπέμπομεν καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὸ προχθεσινὸν ἄρθρον **Ματαιοπονεῖτε** τοῦ Καλιβάν. Καὶ νὰ! συμπληρῆ τὴν παραταξιν ἐρχομένη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἐπίτημος, ἢ ὀρχισημαία τοῦ κόμματος, τὸ κέντρον τῆς ἐπιδείξεως: προχωρεῖ ὁ σημαιοφόρος κρατῶν αὐτὴν εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι, ἐνῶ εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ φιλοστόργως συμπτύσσει τὴν διανερομένην κατὰ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ἀτιμίαν. Ὡστε ἡ διαδήλωσις ἀπευθύνεται μᾶλλον ὄχι ὑπὲρ τοῦ κ. Μελά, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*: ἀπόδειξις τῆς ἠθικῆς παραζάλης τὴν ἵποίαν προξενεῖ εἰς τὰς ἐνόχους καὶ διεφθαρμένους ἢ κρύτερά καὶ γενναῖα δημοσιογραφία, ὥστε νὰ καταστῶσιν ἐν ἀπελπισίᾳ εἰς τοιαύτας ἀνοήτους καὶ ἀκολάστους ἐκδικήσεις.

Ἐπὶ τέλους, ἢ οὔτως ἢ ἄλλως, πρέπει νὰ ξεκινήσουν. Προκατάρχεται δὲ ὁ κ. Μελάς ἀπὸ τοῦ παραθύρου του συνιστῶν εἰς τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ συμπεριπατητάς τάξιν, εὐκοσμίαν, καὶ δὲν ξέρω τί. Ὑστερα ὁ Κυριακὸς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Μελά καταλαμβάνει μίαν καρέκλαν, ξεδιπλώνει ἕνα χαρτί, καὶ ἀρχίζει τὴν ἀνάγνωσιν λόγου περὶ πεποιθήσεως, καὶ λαϊκῆς κυριαρχίας, καὶ πολιτεύματος καὶ ἀληθοῦς ἐλευθερίας. Ἡ θέα τῆς ἀπὸ τοῦ χειρογράφου ἀντλήσεως τῆς ρητορικῆς εὐφυΐας τοῦ πάλαι ποτὲ δημάρχου ἀνακαλεῖ ἀκουσίως εἰς τὴν μνήμην τοὺς ἐπικηδεῖους ρήτορας, συντεινουσῶν πρὸς τοῦτο δίκην ἐξαπτερούγων κηδεῖας καὶ τῶν περίξ σημαίων.

Καὶ ξεκινοῦν. Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἀμάξιας, ὡς τόσα ἄρματα θρᾶμβου: τὴν ὀπισθοπορείαν δὲ συνιστῶσιν ἐφ' ἀμάξης ἀκολουθοῦντες οἱ τέσσαρες τραυματισθέντες ἐν Κηφισίᾳ, τίς οἶδεν ὑπὸ τίνος ἀτυχοῦς ἐπινοίας συρθέντες νὰ περιφέρωσιν, ἐπὶ σκοπῶ ἴσως διεγέρσεως τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, τὰ τραυματισμένοι καὶ κωμικῶς περιδεδεμένα κεφάλια των, ἀλλ' ὑφιστάμενα μόνον οἱ ἀτυχεῖς τὰ σώματα καὶ τοὺς γέλωτας τῶν ἀφελῶν καὶ φιλοσκομμῶνων κατοίκων τῆς Πλάκας ἢ τοῦ Ψυρρῆ, τῶν θεωμένων τὴν παρέλασιν τῆς ἰλαροτραγωδίας ταύτης.

Ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος προχωροῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φιλελλήνων καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν Πλάκα. Ἄλλ' ἐκεῖ, καθὼς καὶ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου ἢ ὑποδοχῆ των δὲν ἦτο τόσῳ εὐνοϊκῇ. Τοῦλάχιστον οἱ ἔχοντες τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀποτελῶσι τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἤκουαν πολλὰ ἀπὸ τοῦ παρατασσομένου ἔθνευ καὶ ἔθνευ κατὰ τὴν διάβασίν των, πρὸς τὰ ὁποῖα, φυσικὰ, ἠναγκάζοντο νὰ καφεύουν. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες ἔπαιζον ἐξαιρέτα τὸ μέρος των εἰς κραυγὰς καὶ εἰς ἐνδείξεις συμπληθείας καὶ ἀντιπαθείας.

— Κύττα! ἄσωτοι, ἄσωτοι εἶνε! ἐφώναζε μία Πλακιώτισσα, ἐκπληκτοσμένη πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ των.

— Πιρογοριᾶ τοῦ ἄρρουστου ὥστε νὰ βγῆ ἡ ψυχὴ του! ἀκούεται ἄλλη φωνή.

Τὰ «Θεὸς σχωρέστου» ἔδωκαν κι' ἔπεραν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν ὅθεν διήλθον εὐνοϊκωτέρας ὑποδοχῆς ἔτυχον σχετικῶς εἰς τὴν Νεάπολιν. Ἐκεῖ τέλος ἀπήλαυσε τὸ μάτι των τέσσαρες πέντε σημαίας ἀπὸ οἰκιῶν καὶ καταστημάτων, σειομέναις τιμητικῶς ἅμα τῇ διαβάσει των, καὶ ἀπηλάυσαν μεν τοῦ κ. Κυριακοῦ ἀσκεποῦς παρεργομένου πρὸ αὐτῶν. Ἠκύνοντο ἐνίοτε χειροκροτήματα μεταξύ αὐτῶν παραληφθέντα ἐν δουρικῇ ἀπομιμῆσει ἐκ τῆς διαδηλώσεως τῶν Σουτσιαστῶν, καὶ ζητωκραυγαὶ ἐνίοτε ἐξερρήγγυντο ἀπὸ μερικὰ σπήτια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ζητωκραυγάζοντες ἐνθουσιῶδεις ἦσαν τριετῆ καὶ πενταετῆ παιδικία, φωνάζοντα χειροκρατούμενα: «Ζήτω ὁ Μεγιστὰς!»

Διὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν, μετὰ μακρὰν, πολύμοχθον καὶ κοινορτώδη περιπλάνησιν ἀνὰ μέσον πασῶν τῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως, ἀπηυδῆμένου πλέον καὶ λαχανιάζοντος τοῦ κ. Μελά, καὶ ἀφίνοντος νὰ τὸν σύρῳσιν ὄσω ἤθελον, συχνὰ δὲ συνεκροτοῦντο καὶ αἰλονεικίαι μεταξύ των, προκειμένου νὰ πάρῳσι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ἢ διαδήλωσις κατεστάλαξε πάλιν εἰς τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σημεῖον, καὶ δευτέραν κούβεντα ἀπέτεινε πρὸς τοὺς φίλους του ὁ κ. Μελάς, χειρόγραφον ὅμως ταύτην, πρὸς ἐπίτασιν τῆς γρουσουζιάς, καὶ συχνὰ λαθεύων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Περιεῖχε δὲ ἡ προσφώνησις καὶ τὸν ἐξῆς παράγραφον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφάνη ὑποκρύπτων λεπτὰ λεπτὰ παράπ.να καὶ τρόμον: «Ἐνώπιον τῆς κάλλους οὐδεὶς γινώσκει εἰμὴ μόνον ἢ συνειδηταί σας ποῦ θὰ καταλέσσητε τὴν ψῆφον σας...» ὡς νὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὴν ἐπωδὴν τῶν ἡμερῶν:

Ταρι ρά, ταρι ρά,

Θά σου σοῦ φάμε τὸν παρὰ...

Μία κρυγὴ γυναικὸς πρὸς τοὺς ἀποτελούντας τὴν διαδήλωσιν πρέπει νὰ ἐπισφραγίσῃ ἀντὶ παντός συμεράσματος τὰς γραμμάς μας:

— Κρίμα, κρίμα ποῦ εἶστε Ἀθηναῖοι!

Ἐνοουλουοῦ.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΝΘΗ

Οὐδέποτε διαδήλωσις ἐπαρουσίασε πενθιμωτέρα ὄψιν ἀπὸ τὴν χθεσινὴν τοῦ κ. Μελά. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐφέρετο εἰς τὸ Πραιτώριον καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν σταυρὸν, ἦτο ὀλιγώτερον περιαλγῆς καὶ ὀλιγώτερον σύννυς· πλέον δὲ ἢ ἀπαξ νομίζομεν ὅτι διειδόμεν ἐπὶ τῶν χειρῶν του διαγραφομένην τὴν φάσιν:

— Ἰλλί, ἰλλί λαμὰ σαβαχθαρί.

Ἐστὶ μεθερμηνευόμενον:

— Ἄλοι, ἄλοι καὶ τρισάλοι.

Ἐκ τῶν ἀκολουθησάντων τὴν διαδήλωσιν τοῦ κ. Μελά προσεβλήσαν ἰδίως τὴν προσοχὴν οἱ ἀδελφοὶ Παράσχοι, Ἀχιλλεὺς καὶ Γεώργιος, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος δὲν θὰ λησμονῆσῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐφιλοδώρησε κατὰ καιροῦς εἰς τὴν μούσαν του νὰ τὴν ὀνομάσῃ τώρα καὶ **Μελένγα**, ὁ δὲ Γεώργιος θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας νὰ περὶσαγάγῃ εἰς κανένα στίχον τῆς Ἰλιάδος του

καὶ τὸν Μελάν του. Καὶ ἦν ἰδεῖν τὸν ἔθνικόν μας ποιητὴν προσφωνοῦντα αὐτόν:

Μ' ἀρέσουν τὰ κλεφτόπουλα καὶ τὰ ἀρματοπλικία,
ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀσχημα, θαρρῶ, καὶ τὰ τσιφλίκια,
τάρλα τάρλα τάρλα λά
Ζήτω καὶ τοῦ κύρ Μελά.

Τὴν ὄλην διαπόμπευσιν—δανειζόμεθα τὴν λέξιν τοῦ Φιλίμονος—ἐκλείει μία νοσοκόμος ἄμαξα φέρουσα τοὺς τέσσαρας τραυματίας· τῆς Κηφισσιᾶς, κεφαλοδεμένους καὶ κινοῦντε. τὸν οἶκτον μέχρι δακρύων. Τὸ πείραμα δὲν ἦτο ἀτυχές ὅτι δὲν κατορθῶναι ἢ δύναμις κατορθῶναι πολλάκις ὁ ἔλεος· ἄπορον μόνον πῶς δὲν ἐσύναξεν ὁ κ. Μελάς καὶ τόσους ἄλλους ἀναπήρους καὶ παραλυτικούς διὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν βεβαιότερον τὴν ἐπιτυχίαν. Δυπούμεθα ὅτι δὲν ἐναπολείπεται πλέον καιρὸς διὰ νὰ τοῦ συστήσωμεν τὸν παρὰ τὴν ἀγγλικὴν ἐκκλησίαν ἀτυχῆ τυρλὸν ἀλλὰ καὶ γόνν καὶ μαγνήτην ἀπείρων πεταρῶν· ὅα τὸν ἠκούομεν κλαυθμηρῶς μουρμουρίζοντα:—Δόξε, κύριοι, ἕνα ψῆφο καὶ τοῦ κ. Μελά. Δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἁμαρτήσας.—Εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων!!

Καὶ ἐπροχώρει ὁλονὲν ἡ διαδήλωσις ἀραιὰ πάντοτε ὑπενθυμίζουσα τὸν ἐκφραστικώτατον ἐκεῖνον καὶ λακωνικώτατον στίχον:

ἀραιὰ ἀραιὰ καὶ μακρὰ

νὰ φαινῶμαστε καμμιὰ τριανταρῆα!

Ἐνίοτε ἀνεπτύσσετε εἰς τετραδας καὶ ἄλλοτε εἰς ἀκροβολιτικὴν παράταξιν· ἐζήτει δὲ ἐπιμόνως καὶ κατελάμβανε τὰς στενοπούς καὶ τὰ σοκάκια, ὥστε ἂν δὲν ἀποτελῆ ρεῦμα νὰ σχηματίσῃ τουλάχιστον ρυάκιον, στρατηγικώτατα ἀποφεύγουσα τὰς πλατσίας καὶ τὰς εὐρεῖα; ὁδοῦς.

Παρεταράθη ἀκόμη ἐν ἄλλο. Εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἢ πεπικνωμένην ὡς μυρμηκίαν διαδήλωσιν τοῦ κ. Σούτσου δὲν ἐχώρει οὔτε νὰ σταθῇ οὔτε νὰ κινηθῇ ἄμαξα. Τούναντιον τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ τὴν οὐρὰν τῆς διαδηλώσεως τοῦ κ. Μελά ἀπετέλουσαν ἄμαξαι τινες ἐπιφορτισθεῖσαι καὶ τὸ ἔργον τοῦ σημαιοφόρου. Τούτων εἶπετο ὁ ἀτυχῆς ὑποψήφιος περικυκλούμενος ὑπὸ μελαγχολικῶν τινῶν φυσιογνωμικῶν καὶ ἄλλων ἰουδαϊκῶτατα διαγελωσῶν, ἤρχοντο κατόπιν μεσῖται τινες—ἀπάραιττοι τοιοῦτου ὑποψήφου ὑπαπισταί—συνανεμινύετο μὲ τούτους ὡς εἰς χορὸν προσωπιδοφόρων εὐάριθμοι δανδῆδες τοῦ σαλονιοῦ του, ἤρχοντο κατόπιν μερικοὶ χρυσοκάνθαροι, καὶ συνεπλήρουν τὸ κινητὸν αὐτὸ χρηματιστήριον ἄβολοι καὶ ἀπότηρευτοι πολῖται, ὡς οἱ αὐτοσχέδιοι ἐκεῖνοι συνδαιτημόνες παρέας τινος διὰ νὰ φάγουν μαζὺ τὸ ντζουβέκι.

Ἡ παρέλασις των διὰ τινῶν ὁδῶν ἐν αἷς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο τὸ ὄνομα Μελά ἐκυμάτιζε δὲ ἐπὶ ἀπείρων σημαῖων τὸ ὄνομα τοῦ Σούτσου ὡς εἰς ἀσφαλῶς ἀγκυροβολημένον στόλον ἐδίδε πιστὴν τὴν εἰκόνα πτηνῶν παροδικῶν ἅτινα ἐξέπεσαν εἰς καινοφανῆ ἐδάφη καὶ τὰ ἔχουν χαμένα!

Μερικὰ ζήτω βραχνὰ, ὀλίγα παλαμάκια ξεθυμασμένα ἕνας ἀποχαιρετήριος λόγος τοῦ κ. Μελά ἀπὸ τῶν παρὰ